

Ændringsforslagene under Nr. 2 og 4. Ændringsforslaget under Nr. 2 vil bringe det paagjældende Stykke af § 10 tilbage i den Form, det havde, da Lovforslaget blev forelagt af Regjeringen, idet det derefter vil komme til at lyde saaledes: „Naar Guldmynterne ved Slid have mistet over $\frac{1}{2}$ pCt. af den Vægt, som de efter § 3 skulle holde, ophøre de at være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men vedblive at være gyldige for deres paalydende Værdi i Betalinger til Statskassen, de svenske og norske Guldmynter dog kun forsaavidt de ikke ved Slid have tabt over 2 pCt. i Vægt.“ De danske Guldmynter skulle altsaa vedblive at være gyldige for deres paalydende Værdi i Betalinger til Statskassen uden Hensyn til, hvor meget de have tabt i Vægt. Dette er ikke stridende imod Konventionen, thi det er ved Tilægsartikler til denne tilladt de paagjældende Regjeringer at paatage sig en større Indløsningspligt; men foruden de almindelige Bemærkninger, jeg før fremførte, og som gjælde saavel det subsidiaire som det principale Forslag, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse, saaledes som den vil komme til at lyde, vil have en væsentlig Mangel, og dette gjælder saavel det oprindelige Forslag paa Regjeringens Side som de Herrers Forslag. Jeg fandt ikke Anledning til at fremhæve dette ved den tidligere Behandling, eftersom der fra Udvalgets Side enstemmig var stillet Forslag, hvorved den Alenpe, jeg nu skal omtale, vilde bortfalde. Bestemmelsen vil, som sagt, komme til at gaa ud paa, at de danske Guldmynter skulle vedblive at være gyldige for deres paalydende Værdi i Betalinger til Statskassen, og der findes aldeles ikke Spor af nogen fastsat Slidgrænse. Dette er dobbelt paafaldende, naar man ser, at der i næste Stykke staar, at Skillemynter først ophøre at være lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen, naar de ere saa slidte, at det ikke med Sikkerhed kan kjendes, for hvilket Rigets Regning de ere prægede. Det er en Besynderlighed, at Guldmynterne ikke engang skulle have denne Slidgrænse, at det ikke med Sikkerhed kan kjendes, for hvilket Rigets Regning de ere prægede. Man vil nu maaske indvende, at naar det derefter siges, at de svenske og norske Guldmynter dog kun skulle vedblive at være gyldige, forsaavidt de ikke ved Slid have tabt over 2 pCt. af deres Vægt, følger deraf indirekte, at det med Sikkerhed maa kunne kjendes, for hvilket Rigets Regning de vedkommende Mynter ere prægede; men dette er dog ikke fuldkomment sikkert, jeg

tror det Mudsatte. Lader os saa f. Ex. sætte, at en Mand kommer med en Mynt, som er saa slidt, at det ikke med Sikkerhed kan kjendes, for hvilket Rigets Regning den er præget, og byder Statskassen den i Betaling, naar de Herrers Forslag er vedtaget, og Statskassen da siger: Den Mynt modtage vi ikke, thi vi kunne ikke se, om det er en dansk Mynt, saa staar Manden med Loven i Haanden og siger: Kan Statskassen paastaar ligeover for mig, at det er en svensk eller en norsk Mynt? Kun i det Tilfælde, at det er en svensk eller en norsk Mynt, kan Statskassen afflaa at modtage en saa slidt Mynt, og Bevisbyrden for, fra hvilket Land Mynten er, vil saaledes i dette Tilfælde komme til at paahvile Statskassen. Saaledes vil Forholdet være lige overfor Guldmynten, men lige overfor Sølvmynten har Statskassen, som sagt, større Rettigheder. Jeg kan ikke tro, det kan være Nogens Mening at ville indføre en saadan Bestemmelse. Spørd vilde Følgen deraf blive? Den vilde ganske sikkert blive, at de svenske og norske Guldmynter, som muligvis vare blevne saa slidte, at det ikke længere kunde ses, for hvilket Rigets Regning de vare prægede, vilde strømme her til Danmark, og den danske Statskasse kunde da blive nødt til at modtage dem, naar den ikke kunde paavise, at det var svenske og norske Mynter. Det kan neppe være de Herrers Mening at ville give denne Bestemmelse en saa vid Betydning. Ændringsforslaget under Nr. 4 gaar, saaledes som det foreslaas rettet ved Ændringsforslaget, ud paa at bemyndige Regjeringen til at give Erstatning for Mynter, som ved Slid have faaet et saa utydeligt Præg, at de ikke længere ere lovligt Betalingsmiddel. Denne sidste Forandring er heldig, og jeg vil endog sige, at jeg, dersom ikke nogen af de andre Forandringer vedtages, ikke kan have Noget imod, eller jeg vil endog anbefale, at dette Ændringsforslag bliver vedtaget. Dersom de foregaaende Bestemmelser i § 10 komme til at lyde saaledes, som de bleve vedtagne ved 2den Behandling, vil dette være en heldig Forandring, thi der vil derved udfyldes en lille Mangel ved Affattelsen af det sidste Stykke. Dersom derimod de Herrers andre Ændringsforslag blive vedtagne, saa vil dette Forslag ikke være tilfredsstillende; de Herrers Ændring skulde da ikke være gaaet ud paa, at der skulde indføres: „faaet et saa utydeligt Præg“, men Ændringen skulde være gaaet ud paa, at Ordene „ved Slid have tabt saa meget i Vægt, at de“ skulde udgaa. Efter de Herrers Forslag vil der